

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1752. usque ad
Annum 1757 - Cum Appendice ad Annos 1744. 1745. 1748

Luxemburgi, 1758

LXXV. Missam celebrantes, aut Fidelium Confessiones excipientes, ad
Precbyteratus Ordinem non promoti, quibus pœnis ex Sacrorum Canonum,
& Apostolicarum Constitutionum præscripto subjiciantur; quæ ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74789](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74789)

existentibus Archiepiscopo & Electore Moguntin., ac Episcopo & Abbate Fulden., ac ab aliis, ad quos spectat & pertinet, ac spectare & pertinere poterit in futurum, perpetuò observari, nec illi ullo unquam tempore derogari posse, neque debere.

Decreta eum derogatione contrariis.

§. 24. Præsentis quoque Literas Apostolicas semper, & perpetuò validas & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, & sic ab omnibus censeari; & ita per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-legatos, dictæque Sedis Nuncios, judicari & definiti debere, & quidquid fecus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus. Non obstantibus quibusvis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac dictarum Ecclesiarum Moguntin. & Fulden., etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus contrariis quibuscumque.

Sanctio.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ absolutionis, approbationis, confirmationis, roboris adjectionis, ac decreti, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Dat. 27. Maji 1757. Pontificat. XVII.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo quinquagesimo septimo, duodecimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri anno decimo septimo.

J. S. Villa.

Loco † Plumbi.

LXXXV.

Missam celebrantes, aut Fidelium Confessiones excipientes, ad Presbyteratus Ordinem non promoti, quibus pœnis ex sacrorum Canonum, & Apostolicarum Constitutionum præscripto subjiciantur; quæ praxis hæcenus in Judiciis adversus hujusmodi reos sit servata, & quomodo in posterum sit providendum.

Epistola Encyclica ad Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, Locorum Ordinarios.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, Salutem, &c.

Pontificum Constitutiones de Celebrantibus nõ promotis, eorumque pœnis.

QUAM grave horrendumque scelus admittat, quicumque Sacerdotali Ordine non initiatus, Sacrificium Missæ celebrare præsumit, superfluum censemus multis verbis demonstrare; quum omnibus perspectæ sint rationes, ob quas sacrilegum hujusmodi crimen merito detestandum, atque districto pœnarum gladio vindicandum censetur. Satis itaque erit Apostolicas Prædecessorum nostrorum Constitutiones hic indicare, quibus severissimè adversus memorati criminis reos pœnæ statuuntur; quæ scilicet a fel. record. Paulo IV., Sixto V., Clemente VIII., & Urbano VIII. Romanis Pontificibus editæ fuerunt; quarum sanctionibus decernitur, ut quicumque Sacerdotali characterē destitutus, compertus fuerit Missam celebrasse, Foro seculari puniendus tradatur.

Addita hujusmodi sanctionibus firmitas contra excogitatas fraudes.

§. 2. Has omnes Constitutiones Nos ipsi memoravimus, & confirmavimus in nostra, quam usque ab anno Incarnationis Dominicæ

MDCCLXIV. Pontif. Nostri IV., sub Dat. XII. Kal. Majas edidimus, cujus initium est: *Sacerdos in æternum*, quæque impressa est in Bullario Nostro Tom. 1. num. 97., ubi præterea plures tolluntur exceptiones, & subterfugia, quæ per Defensores reorum afferri solebant, ut eos eximerent a decreta pœna traditionis brachio seculari quantumvis legitimis probationibus plane constaret, eosdem, Sacerdotali ordinatione nunquam susceptâ, Missam celebrasse.

§. 3. Quamvis autem Ecclesia præfatos celebrantes non promotos, justitiâ sic exigente, seculari Foro tradendos decreverit, quum tamen eadem pia mater sit, & ut omnibus constet, lenitatis & misericordiæ viscera gerat, nec unquam omisit, nec adhuc definit mansuetudinis sue argumenta præbere, tum in statuenda forma degradationis verbalis, quæ realem degradationem præcedit; tum in ipsa reali degradatione exequenda; tum denique in providis legibus, & cautelis editis atque susceptis, ut nequissimos homines acceret a sacrilego ausu se immiscendi Sacrorum Mysteriorum celebrationi, absque Sacerdotali ordine & characterē; viam illis quodammodo præoccupando, qua in præfatum pœnam traditionis brachio seculari pronuere possent.

Pœnam in perditos homines sic irrogat Ecclesia ut lenis, piæque Matris spiritum servet.

§. 4. In Pontificali Romano habetur forma degradationis verbalis, per quam videlicet profertur sententia decernens realem degradationem, non minus in eos, qui Sacris Ordinibus, excepto Presbyteratu, insigniti sunt, quàm & in cæteros Clericali tantum Tonsura, aut Minoribus Ordinibus initiatos. Hoc solum inter utroque intercedit discrimen, quod in Clericos Minorum Ordinum, aut simpliciter Tonsuratos, verbalis degradatio peragitur, seu quod idem est, degradatio realis decernitur, a solo Episcopo, absque aliorum quorumcumque interventu: in alios vero Majoribus Ordinibus infra Sacerdotium insignitos, non licet Episcopo ad verbalem degradationem procedere, nisi assistentibus, & suffragium simul ferentibus aliis quibusdam personis, quarum præsentiam, sententiamque Canonica Leges exposcunt.

Id enim primum expressa scripta verbalis degradationis forma.

§. 5. Celebris est Decretalis Prædecessoris Nostri Bonifacii Papæ VIII. in Cap. *degradatio, de Pœnis*, in sexto, ubi hæc leguntur: *Super quo tibi taliter respondemus, quod verbalis degradatio, seu depositio ab Ordinibus, vel Gradibus Ecclesiasticis, est a proprio Episcopo, sibi assistente in degradatione Clericorum in sacris constitutorum Ordinibus certo Episcoporum numero definito Canonibus, faciendâ; quamquam proprii Episcopi sententia, sine aliorum Episcoporum præsentia, sufficiat in degradatione eorum, qui Minores dumtaxat Ordines receperunt.*

Indicantur de ea canonica sanctiones.

§. 6. Notæ sunt etiam sanctiones Canonum, quos indicat Glossa Canonica, in cit. Cap. *degradatio, in verb. Canonibus -- de pœnis, in sexto*, quique definitur numerum Episcoporum, qui assistere debent, ubi pronuncianda sit degradatio verbalis adversus Clericum in Majoribus Ordinibus constitutum.

Subsidiaria degradationis forma a Concilio Tridentino permilla.

§. 7. Nec quemquam latere potest quod in Sacro Concilio Tridentino statutum fuit *Sess. XIII. cap. 4. de Reform.*, ubi, quum animadversum fuisset, non ita facile in occurrentibus degradationum casibus reperiri posse numerum Episcoporum a Canonibus requisitum, facultas fit Episcopis procedendi etiam absque illis; adhibitis tamen, sibi que ea in re assistentibus totidem Abbatibus, in Civitate, aut Diocesi residentibus, atque usu Mitræ & Baculi ex Apostolicæ Sedis indulto decoratis, vel, si hi non adsint, aliis personis in Ecclesiastica Dignitate constitutis, matura ætate, & sacrarum legum scientia spectabilibus.

§. 8. Quoniam vero juxta veterem disciplinâ, verbales degradationes peragebantur in Synodis

Assessores in verbali degradatione quo jure fruuntur.

Provin-

Provincialibus, & in his quidem singuli Episcopi suum proferebant suffragium; quum nunc Episcopi, vel alii Ecclesiastici viri, de quibus diximus, locum gerant Patrum in Conciliis Provincialibus assidentium, facile intelligitur, in hos derivatum esse jus ferendi suffragii in degradationibus verbalibus, ad quas, uti Athesores, invitantur; quemadmodum plene demonstratum a Nobis fuit in nostro Tractatu *De Synodo Diocesana, lib. 9. cap. 6. num. 4. novissima edit.*

§. 9. Verbalium degradationem sequitur degradatio realis, cujus exequenda ratio distincte praescribitur in Pontificali Romano. Et in hac etiam Ecclesia minime omittit perspicua lenitatis, & pietatis suae argumenta praebere. Etenim priusquam degradatum tradat seculari Curiae Ministro, pro eo efficaciter deprecatur, ne poena mortis, aut mutilationis membrorum eidem infligatur: *Domine Judex*, verba sunt citati Pontificalis, *rogamus Vos cum omni affectu, quo possumus, ut amore Dei, pietatis, & misericordiae intuitu, & nostrorum interveniu precaminum, miserimo huic nullum mortis, vel mutilationis periculum inferatis.* Multoque ante Pontificalis Romani compilationem, id ipsum expressum legitur in *Cap. Novimus*, quod est Innocentii III. *De Verbor. signific.* ubi: *Pro quo tamen, sermo est de degradato, seculari Curiae tradendo, debet Ecclesia efficaciter intercedere, apud Judicem laicum, ut citra mortis periculum, circa eum sententia moderetur.* Videri quoque potest *Alteferra ad cit. Cap. Novimus, de verb. signif.* ubi plures colligit Patrum auctoritates congruentes iis, quae in praecedente Decretali statuuntur.

§. 10. Ad confirmandum autem assumptum nostrum, de summo pietatis studio, quo Ecclesia etiam nil tale meritis prosequitur, viamque ipsis intercludere nititur, ne mortis poenam per delicta incurant; dicimus, antiquissima providentia cautum fuisse, ut qui e propria in alienam Dioecesim transgreditur, nisi fuerit in hac plane cognitus, secum ferat Ordinarii sui literas, quibus fides fiat, eum esse Sacerdotem, nulloque, quod sciatur, Canonico impedimento detentum, quominus Sacra Mystera celebrare queat. Jam id decretum habetur in Sacra Calchedonenfii Synodo; ubi quum interdictum legatur Clerico atque Lectori, e sua in aliam Dioecesim commigrare, non praesentis memoratis literis, quas Discessus appellamus, a proprio Episcopo; Jacobus Cajacius, alique post eum accurati Scriptores, monuerunt, cum vera Textus lectione non congruere verbum, *Lectori*, sed *ignoto*; quemadmodum & ipsi adnotavimus in *nostra Institutione 34. editionis latinae §. 1.* Quod si vetustiora etiam propostae disciplinae principia investigare libeat, consuli possunt Canones, qui Apostolici vocantur, apud Cotelierum in editione *Patrum Apostolicorum Tom. 1. lib. 8.* inter quos adest Canon XIII. ita decernens: *Si quis Clericus, aut laicus, a communione suspensus, vel communicans, ad aliam properet Civitatem, & suscipiatur praeter commendatitias literas; & qui susceperunt, & qui susceptus est, communione priventur: excommunicato vero proteletur ipsa correptio, tanquam qui mentitus sit, & Ecclesiam Dei seduxerit.* Consonat huic Canon XXXIV., ut patet ex subiectis illius verbis; *Nullus Episcoporum peregrinorum, aut Presbyterorum, aut Diaconorum, sine commendatitiis suscipiatur epistolis, & cum scripta detulerint, discutiuntur attentius; & ita suscipiantur, si probatione pietatis extiterint; sin minus, nec quae sunt necessaria subministrantur eis, & ad communionem nullatenus admittantur, quia per subreptionem multa proveniant.*

§. 11. Porro, quidquid disputent eruditi de vero Canonum Apostolicorum Auctore, certum est, eos magnum auctoritatis pondus habere,

quum saltem saeculo Ecclesiae tertio decuriente collecti fuerint ex pluribus Conciliis ante Nicaenam Synodum celebratis; uti nunc temporis inter sacrum antiquitatum investigatores convenire videtur.

§. 12. Sanctissimis hinc legibus conformes sunt Concilii Tridentini sanctiones; conformes sunt Epistola Encyclica a Congregationibus Urbis ad Ecclesiarum Antistites saepe transmissa. Idque etiam pro firmo tenendum est, quod licet non oporteat Episcoporum sollicitum esse de Regularibus, qui in propriis Ecclesiis Missas celebrare intendunt, quum ejus rei cura reservata sit eorum Superioribus Regularibus; si quis tamen secularis Sacerdos in Ecclesiis Regularium Missam celebrare velit, hic etiam debet literas Discessus a proprio Ordinario obtentas exhibere Episcopo, in cujus Dioecesi Sacrum vult peragere; uti videre quoque est in *Nostri Institutione 34. latinae editionis §. 1.*

§. 13. Veterem hanc, justissimamque sanctionem, de cujus executione plura tradiderunt nostri Scriptores pragmatici, (quos inter merito memorandus est diligentissimus Monacellius, *Formular. Legal. Part. 1. Tit. 4. Formul. 8. pag. 81.* & *Formul. 6. pag. 79. item Tit. 6. Formula 18, pag. 160.*) providis excogitatis cautelis plurimum roboravit magnus Ecclesiasticae disciplinae restitutor S. Carolus Borromeus, cujus hac de re Decreta pluribus in locis extantia studiose legenda, & expendenda monemus; videlicet in Concilio Provinciali Mediolanensi primo habito anno 1565. *part. 2. in secundo pariter Provinciali anni 1569. Tit. 2. Decret. 1.* ac Provinciali tertio, anni 1573. item in Instructione ad Sacerdotes de celebratione Missae, ac denique in Concilio Provinciali quarto celebrato anno 1576. Quibus in locis constitutum habetur, ut Parochus, in cujus Parochia Sacerdos alienigena domicilium figit, si id per Dioecesim contingat, intra octo ad summum dies, illius adventum nunciare debeat Vicario Foraneo, qui rem ad Episcopum deferat; si autem in Civitate, Parochus ipse de omnibus certiore faciat Episcopum, qui sibi literas discessus ab hujusmodi Sacerdote exhiberi mandet, easque inspiciat, totumque earum tenorem sedulo expendat. Si enim Ordinarius subito sibi Sacerdoti licentiam abeffendi ad certum definitumque tempus indulerit, facultas celebrandi Missam eidem non ultra tempus illud concedenda decernitur. Notanda quoque jubetur dies, quia expeditae fuerint literae discessus; ne scilicet ante eam diem, qua inspiciendae, ac discutendae offeruntur, antiquiores sint duobus, vel quatuor, aut respective sex mensibus; duobus nimirum, si literae confectae sint intra Provinciam; quatuor vero, si extra Provinciam; in Italia tamen expeditae fuerint; sex denique, si extra Italiam datae comperiantur.

§. 14. Ex omnibus hinc tum generalibus, tum peculiaribus sanctionibus manifeste desumitur, quantopere Ecclesia abhorreat ab ea poena ad effectum perducenda, quam Sacri Canones in Celebrantes non promotos sanxerunt; quandoquidem tot veluti aggeres hominibus obijciuntur, ne in ejusmodi delictum labantur, unde locus fiat executioni ejusdem poenae Sacris Legibus definitae.

§. 15. Majoris tamen ponderis, ad hoc ipsum evincendum, est id, quod subijcimus. Siftit se aliquis coram Ecclesiastico Judice, seque ipse denunciatur, quamvis Sacerdotali Ordine destitutum, Missarum Sacrificia celebrasse, vel etiam Sacramentales Christianidelium Confessiones audisse. Ita se sponte sistens, eo privilegio gaudet, ut impositis ipsi salutaribus poenitentibus, dimittatur; nisi tamen in ipso suo Constituto diminutus, ut ajunt, vel aliunde praeventus fuerit; in his enim casibus carceribus custodiendus includitur. Sed si idem subinde Judici interroganti, an sciat causam, ob quam carceribus mancipatus sit,

statim,

Vetustioribus congruunt recentiores Ecclesiae leges.

Novae cautela in idipsum excogitata, ac praescripta.

Premissarum conclusio.

Instauratur validius argumentum.

In reali quoque degradatione Ecclesia eadem praebet lenitatis argumenta.

Idem spiritus eruitur ex cautelis ad praevocanda delicta statuta.

Provida sanctio de Sacerdotibus e propria in alienam Dioecesim commigrantibus.

Vetustiora circa id ipsi monumenta.

Canonum Apostolicorum auctoritas & antiquitas.

1757.
Cum se sponte fiteribus, vel crimen statim fatentibus quomodo res transigatur.

statim, non expectatis ulterioribus interrogationibus, seu quaestis, sincere rem totam aperiat; quamvis de illius incurfu in poenales Apostolicarum Constitutionum sanctiones non dubitetur; ideoque dignus sit, qui saeculari Foro, uti capitalis criminis reus, liberè tradatur; nihilominus admittitur ad beneficium minorationis poenae, commutata ipsi poeni mortis in damnationem perpetuam ad trirèmes; uti testatur bonem. Cardinalis Albitius harum rerum peritissimus, in suo Tractatu de Inconstantia in Fide part. I. cap. 14. num. 70. Si verò citatus, & vocatus, ad generalem interrogationem, an sciat qua de causa fuerit vocatus, vel sciat causam suae carcerationis, vel quomodo hic reperitur, fatetur de plano veritatem, is tractatur, ac si esset sponte confessus, & cum eo mitius agitur, praesertim post condemnationem, ut scilicet gravior poena commutetur in mitiorem &c. Et ita fuit resolutum in sacra Congregatione sub die 12. Maii 1604.

Hodierna praxis circa verbalem & realem degradationem.

§. 16. Illud etiam animadversione dignum est, quod quamvis in Pontificali Romano praescripta reperitur degradatio, etiam a prima Clericali Tonsura; licet de hac quaestio sit, an inter Ordines numerari debeat, nec ne; possitque Judex Ecclesiasticus, uti praenotavimus, quando agitur de Minoribus Ordinibus, solus per se verbalem Degradationem peragere, quod ipsi non licet sine aliorum interventu, ubi res est de Ordinibus Majoribus; nihilominus nunc temporis Sacerdotes, alique Clerici, tam Majorum, quam Minorum Ordinum, ad Trirèmes liberè amandantur, vel etiam perpetuo carceri mancipantur, sine praevia verbali, multoque minus reali Degradatione; uti cuique perceptum est, & adnotatum quoque fuit a Sacerdote Catalani Comment. ad Pontif. Rom. Tit. 16. §. 4. num. 6. Tom. III.

Factum, unde exorta praefens quaestio.

§. 17. In Tribunalium Ecclesiasticorum carceribus nunc quoque satis superque reperiuntur aliqui, eo nomine detenti, quod Sacerdotali Ordine carentes, Missas celebraverint, Sacramentales Fidelium Confessiones exceperint, iidemque etiam Eucharisticam Communionem expetentibus, Particulas distribuerint a se nulliter consecratas. Hos inter, duo erant, qui statim ac interrogati fuerunt, num detentionis suae causam scirent, omnia ingenuè confessi sunt; ex quo orta est quaestio, an iidem admittendi essent ad beneficium minorationis poenae; ita nimirum, ut non quidem Saeculari Foro traderentur, tamquam capitis rei; sed potius in Trirèmes, seu Carcerem perpetuo detruderentur.

Judicium, Consultorumque circa ipsam sententiam.

§. 18. Nulla quidem discordia detecta est in suffragiis eorum, qui sive consulendo, sive iudicando, in praedictorum Causis sententiam dixerunt, super eo, an uterque reus poenam traditionis Foro Saeculari, atque adeo Capitis poenam incurrisset. Verum nonnulli subdiderunt, attentam eorum promptam confessionem, qua unusquisque delictum suum plene aperuerat, non expectatis ulterioribus Judicis interrogationibus; ambos promeritos esse, ut pro sponte confessis haberentur, utque propterea ad Trirèmes dumtaxat, vel Carcerem perpetuo damnarentur. Alii autem numero plures censuerunt, eosdem, tamquam capitis reos, brachio saeculari liberè tradendos esse.

Definitivum de eadem iudicium Pontificis.

§. 19. Nos vero, quamvis ob aegritudinis nostrae pervaciam, Congregationibus super his habitis, ut semper alias Nobis in more positum fuit, interesse non potuerimus; quum tamen subinde omnia perlegere, & expendere non omiserimus, Pontificiae Clementiae & mansuetudini magis consentaneum existimavimus, in mitiorem sententiam concedere; eò vel magis, quod & Cardinalis Albitius in hujus generis rebus adeo verfatissimus, testatum reliquit, ejusmodi poenae minorationem, veluti praemium, indulgeri consuevisse

illis, qui ad primam Judicis interrogationem delictum suum integrè, apertèque fatentur; & plura suppetunt exempla causarum, quae in similibus circumstantiis ita transactae fuerunt. Itaque volumus praefatos reos promerite poenae minoratione in praesenti casu gaudere, nimirum Trirèmbus perpetuo addici, ita ut ab eis nunquam dimitti, seu poenae hujusmodi commutationem ullam impetrare valeant, praeter quam a Romano Pontifice pro tempore existente, ac de eorum delictis, cum omnibus adjunctis circumstantiis, edocto; relicta dumtaxat Judicibus facultate, ut quoties perpetuum trirèmbus Opus praefatis reis minime congruere videatur, in illius locum subrogare valeant perpetuam in ergastulo aut carcere reclusionem, si reliqua ipsis ad id necessaria non desint. Praeterea volumus atque mandamus, ut quum damnatio ad Trirèmes, seu ad perpetuam reclusionem, ut supra, praefatis reis formiter intinenda erit, id fiat a Judice, praesentibus iis, qui ad Ecclesiarum Sacramia moderanda deputati sunt, quique ad hujusmodi actum evocandi erunt ab ipso Judice, sub poenis ejusdem arbitrio infligendis; atque ea occasione gravis admonitio iis fiat, de omnimoda observantia & executione eorum, quae saepe praescripta sunt; nè scilicet ignotos Sacerdotes Missam celebrare permittant, nisi postquam Literae dilectissimas, quas secum a propria Dioecesi prodeuntes attulerunt, recognita & examinatae fuerint per eum, cui hujusmodi cura demandata est. Id ipsum enim praestitum alias fuisse meminimus in hac eadem Urbe, sub fel. rec. Praedecessore nostro Clemente Papa XI. tunc quum saeculari Foro traditus fuit reus quidam capitali poena plestendus, eò quod Sacerdotali Ordine non insignitus, Missam celebraverat.

Sententia in hujusmodi reos quomodo a Judice ferenda.

§. 20. Cum iis igitur, qui usque nunc comperti fuerint ad Sacrum Presbyteratus Ordinem non promoti, Missam celebrasse, aut Sacramentales Confessiones exceperint, juxta rationem hactenus descriptam, a competentibus Judicibus, & Tribunalibus agendum decernimus. Sed quoniam hujusmodi crimen, utpote gravissimum, & satis superque frequentatum, omni ratione praecavendum, & quantum fas est, a Christiana Republica eliminandum, extirpandumque Nobis esse cognoscimus; novam hac de re legem a Nobis statutam per Apostolicam Constitutionem, (cujus exemplum Epistolae huic adnexum Fraternitas Tua accipiet) in posterum, post tres scilicet menses ab ejusdem Constitutionis data computandos, omnino servari, & ad effectum perducendum mandamus. Tibique interim, Venerabilis Frater, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Haec quoad aereatum tempus. Nova in futurum cetera nequissimum scelus parantur subsidia.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 2. Augusti MDCCLVII. Pontificatus Nostri Anno XVII.

Dat. 2. Augusti 1757. Pont. XVII.

Celebrantibus Missam, aut Fidelium Confessiones excipientibus, sine Sacerdotali Characterè, sincera criminis confessio facta in primo interrogatorio generali nihil suffragatura decernitur, ad evadendam poenam traditionis brachio saeculari, indictam in Constitutionibus Apostolicis.

LXXVII.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

DIVINARUM, humanarumque Legum custodia vigilantiae Nostrae concedita hoc Nobis onus imponit, ut & assiduo studio caveamus, ne scelera atque flagitia contra ipsas Leges committantur, & ut ea, quae ab iniquitatis filiiis perpetrari contingat, justo po-

Procedium.